

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Œcumenica Cathedræ Apostolicæ Avthoritas

Reding, Augustin

[Ort nicht ermittelt], Anno M.DC.LXXXIX.

§. VI. Corollarium finale secunda disquisitionis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38717

juste acquirunt, verum est de dominio legali & humano: sed dominium Divinum est apud Deum; nec est contradictio, diversis respectibus accepto dominio. Ad illa jura communia, quæ dicunt, quod Imperator est Dominus mundi. ff. Ad legem Rhod. De jactu. Lege Deprecatio. responde, ut notatur Cod. De quadri. præscript. Lege Bene à zenone.

192. Ex quibus manifestum redditur, quæ Gallicanæ Ecclesiæ circa primam novissimi Cœteris Parisiensis propositionem mens ac sententia extiterit, cum is Eduensis nomine Galliarum Episcoporum & Archiepiscoporum Anno 1329. coram Philippo Rege Francorum id ipsum, quod proxime ex ipsius calamo est asseritum, fortiter propugnaverit; uti ex antecedentibus in §. 2. à n. 25. allatis deductionibus videre licet. Cujus autem hic Cardinalis in præfenti facit mentionem Extravagantis Bonificianæ Vnam sanctam. ejusdem integram tenorem cum argumentorum inde deductorum energiâ cernere licet supra §. 2. à n. 40.

PROBATIO III.

Desumpta ex Extravagante, Si Fratrum. Ne Sede vacante.

193. EX hæc enim Apostolica constitutione noscitur Pontifex eam sibi asseruisse potestatem ceu prorsus liquidam de jure, & ab olim inconcussè servatam, quod nempe vacante Imperio, cum in illo ad secularem judicem nequeat haberi recursus, ad summum Pontificem, cui in personâ Petri, terram simul & celestis Imperij jura Deus commisit, Imperij prædicta jurisdictione, regimen, & dispositio devolvatur. &c. At licet non nemo fortassis possit esse sollicitus, quomodo ex generali Oecumenici Pastoralis officij jure Divinitus constituto, Papæ competat ista Imperij vacantis jurisdictione, regimen & dispositio. Attamen attento, quod in vi illius Oecumenicæ Pontificiæ jurisdictionis fuerit à Papa Græcis jure optimo ademptum Occidentis Imperium, indeque in hujus Oecumenicæ potestatis jus transierit, atque hinc ipsius juris translatio legitime sit facta in Carolum Magnum, ejusque stirpem masculinam, hæc verò expirante, rursus oportuerit, jus illud devolvi ad Sedem Apostolicam, sicque ex hoc jure authoritati Pontificiæ singulariter acquisito, successorem Imperatoris dignitatis justissimo titulo facere potuerit electivam, jure adeo eligendi per eandem Pontificiam authoritatem transmissio in certos tandem Germaniæ Principes: hæc, inquam, superius firmatis, & omnimodè probatis, præsuppositis principijs, facile jam constat, ex quo fundamento Papa in dicta Extravagante de jure certo asserere potuerit, quod, dum Imperium, cujus jus à Græcis ademptum, suæ imprimis Oecumenicæ authoritati acceverat, Capite, in quod Sedes Apostolica illud jus sibi quæsitum transfulerat, defuncto, vacaret, ipsius sic vacantis jurisdictione, regimen & dispositio pro tunc devolvatur ad eandem Sedem Apostolicam. Ex quo ipsissimo igitur jure Pontifex

potuit merito abrogare Imperij Vicariatus, & quoscumque Officialatus, quos citra suam autoritatem, vacante Imperio, aliqui Germaniæ Principes sibi arrogarant, soluto etiam per autoritatem Oecumenicam fidelitatis juramento, quod ejusmodi vicarijs præstitum fuerat.

194. Atque ex hoc specifico Sedis Apostolicæ jure provenit, ut Imperatores electi per summum Pontificem confirmandi, & coronandi, debeant eidem præstare juramentum fidelitatis, cujus modus & norma sub hæc verbis exprimitur in Cap. Tibi Domino. 33. dist. 63. Tibi Domino Joanni Papæ ego Rex Otto promittere, & jurare facio per Patrem & Filium & Spiritum sanctum, & per lignum hoc vivificæ Crucis, & per has reliquias Sanctorum, quod, si permittente Domino, Romam venero, sanctam Romanam Ecclesiam, & te Rectorem ipsius exaltabo secundum posse meum, & nunquam vitam, aut membra, & ipsam honorem, quem habes, meâ voluntate, aut meo consilio, aut meo consensu, aut meâ exhortatione perdes: & in Romana urbe nullum placium, aut ordinationem faciam de omnibus, quæ ad te, aut ad Romanos pertinent, sine tuo consilio: & quidquid de terra sancti Petri ad nostram potestatem pervenerit, tibi reddam: & cuicumque Italicum Regnum commiserero, jurare faciam illum, ut adjutor tuus sit ad defendendum terram sancti Petri secundum suum posse. Sic me Deus adjuret, & hæc sancta Dei Evangelia.

§. VI

Corollarium finale secundæ Disquisitionis.

195. EX dictis inferitur 1. Quandoquidem Regiæ potestatis erga authoritatem Pontificiam subordinatio, & quoad publici etiam regiminis, quâ in regnum cælorum ordinabilis actus morales, subjectione per Pontificias sanctiones noscatur deducta ex claris fidei Divinæ principijs, an non merito hinc sit concludendum, quod ea subordinatio per authoritatis Apostolicæ, supra petram, cui portæ inferi prævalere nunquam poterunt, fundatæ decisionem sit jam constituta super candelabrum Ecclesiæ, per credibilitatis evidentiam sub prudentiæ ratione morali non tantum sufficienter, sed (ut ita loquat) convincenter applicata ad fidei Divinæ assensum eidem præstandum.

196. Hinc consequenter inferitur 2. singularis industriæ laude & dignum præcellere Regalis Sacerdotij Summarium cit. lib. 1. §. 19. deductum, ac ostensivum, quando, & ex quibus causis in particulari possit summus Pontifex potestatem in Magistratus & Principes seculares exercere? Sic ergo se habet egregia hujus Authoris dissertatio: Elegantem, inquit, de hac re textum habemus in Decretali ab Innocentio III. datâ c. Per venerabilem. 13. Qui filij sint legitimi. Ubi summus Pontifex inter alia sic loquitur: Non solum in Ecclesiæ patrimonio, verum etiam in alijs regionibus, certis causis inspectis, temporalem jurisdictionem casualiter exercemus, non quod alieno juri præjudicare velimus, sed quia &c.

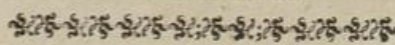
K 2

Si

197. Si verò quæras, qui nam ergo sint casus in particulari, in quibus Summus Pontifex casualiter, ut habet textus, hoc est, indirectè, & potestate extraordinariâ tantùm possit jurisdictionem in materiâ, alioquin sæcularibus subjeciâ exercere.

198. Resp. Varios in Jure Canonico describi: 1. Deficiente Magistratu & judice sæculari, qui justitiam administrat. *c. Licet ex suscepto. 10. De foro compet. 2. Cùm judex sæcularis officio suo ritè, & secundùm jura non fungitur, tunc enim Pontifici Romano incumbit curare, ne innocentes & justitia succumbant. cit. c. Licet ex suscepto. 2. Si per viam denuntiationis Evangelicæ ad Ecclesiam causa deferatur, tanquam ad commune asylum. c. Novit. De judic. 4. Si Magistratus sæcularis leges ferat contra jus Divinum, aut Naturale, aut Ecclesie noxias, pertinet ad potestatem Pontificiam, eas corrigere, & contrariis legibus abrogare, quâ ratione videmus leges Civiles quàm plurimas à Summis Pontificibus mutatas, correctasque. V.g. Jure Civili permittitur matrimonium inter fratrum, aut sororum liberos. *Instit. de Nupt. sed prohibetur c. Non debet. De consang. Lege Civili, quæ secundò nubunt, variis poenis afficiuntur. L. 1. Cod. De 2. nupt. Sed Jus Canonicum poenas, quæ in odium repetiti matrimonij sunt lætæ, tollit c. Cùm secundùm. De secundis nuptijs. Jure Civili multas ob causas repudia sustinentur. L. Consensu. Cod. De repud. Sed Jure Canonico prohibentur. c. Sunt, qui. 27. q. 2. & c. Lege. dist. 10. Jus Civile concubinatum admittit. *Cod. De concub. non admittit Jus Canonicum. c. Nemo blanditur sibi. c. Metrices. 32. q. 2. Jure Civili natis ex incesta, aliòve damnato congressu alimenta non debentur; debentur Jure Canonico. c. Cùm haberet. De eo, qui duxit in matrimonium. De Jure Civili possessores malæ fidei longo tempore præscribit. l. Cùm notissimi. Cod. De præscriptionibus 30. vel 40. annorũ. Non præscribit Jure Canonico. c. ult. De præscriptionibus. Testamentum de Jure Civili non valet nisi præsentibus septem testibus, sed Jus Canonicum hanc legem damnat, expungitque. c. Cùm esset. c. Relatum. De testamentis. Denique lex Civilis maleficos, qui venenis, malisque artibus Reipublicæ nocent, punit quidem, sed qui imbres, ventos, grandines incantationibus abigunt, non tantùm non punit, sed præmio donat. l. Eorum. 4. Cod. De malef. Quæ omnia sacris Canonibus damnata sunt, & videri possunt quàm plurimi textus *Caus. 26. q. 2. & S. Thomas 2. 2. q. 96. & Novella Leonis 65. Sunt tamen, qui velint in l. Eorum. 4. cit. non approbari magicas incantationes, sed sacras agrorum lustrationes, quæ per publicas preces, & supplicationes ac Sanctorum suffragia fieri solebant juxta *Novellam 123. c. 32. 5. Princeps sæcularis jure naturali, & spectato genere suæ potestatis, potest subditis suis impedimenta matrimonij dirimentia statuere, ex qua enim parte matrimonium est contractus, subjacet potestati, & legibus civilibus, & quantumvis elevatum sit ad numerum sacramentorum, non ideo tamen amisit naturam contractus, & subordinationem ad po-*****

testatem civilem; sicut enim matrimonium ut contractus admittit nova impedimenta à Magistratu Ecclesiastico, quale est clandestinitatis, non obstante ratione sacramenti, quod immutabile est; ita etiam à Magistratu Civili; & expressè docet S. Thomas 4. contra Gentes. c. 78. Sanchez lib. 7. de Matrim. disp. 3. n. 2. Nihilominus tamen Ecclesia hujus potestatis usum Principibus sæcularibus interdixit, sibi que reservavit, sicut patet ex c. Tuam. De ord. cognit. c. 1. De sponsalib. c. Enphemium 2. q. 3. c. Multorum. 35. q. 6. & novissimè Tridentinum Sess. 24. de Matrim. cap. 3. 4. & Can. 12. Et potuisse quoad hoc Ecclesiam coercere potestatem temporalem, eamque moderari propter bonum spirituale, & gravia incommoda, quæ alioquin sequebantur, expressè agnoscunt duo celeberrimi & sanctissimi in Galliâ Doctores, videlicet D. Thomas, & S. Bonaventura. An verò consuetudine novâ possint impedimenta induci, an antiqua abrogati. Vide Sanchez lib. 7. disp. 4. de matrim.

DISQUISITIO III.

AN; & in quantum Pontificia super Reges in causis etiam temporalibus potestas demonstrari possit ex Concilij præsertim Occumenicis?

S. I.

INsignem hæc in re demonstrationem facit Author præfatus tract. de libertatibus Gallican. lib. 4. cap. 5. sequentem exhibendo inductionem. In Concilio, inquit, Romano tertio sub Gregorio VII. anno 1076. sententia depositionis contra Henricum IV. Germaniæ Regem pronuntiata fuit, atque ejus subditi à juramento fidelitatis absoluti, rursusque in Concilio Romano septimo anno 1080. depositio, & absolutio confirmatae sunt. Solent Galli objicere, tentatum id fuisse à Gregorio VII. nimis audacter, verum secus suadent tanti Pontificis pietas, ac in revocando ad meliorem frugem Henrico diligentia; ab alijs tamen Concilij petenda sunt exempla, quorum aliqua irrefragabilis sunt autoritatis.

Concilium Lateranense sub Alexandro III. anno 1168. Fridericum primum Imperatorem excommunicavit, ejusque subditos à fidelitatis juramento absolvit. Quæ legitime præstita fuisse, agnovit Fridericus, quandoquidem Pontifici se humiliter subjiciens, sententiam revocari exoravit.

Concilium generale etiam Lateranense sub eodem Alexandro III. cui plurimi Gallicani Præfules interfuerunt, *Can. ult.* hanc poenam decernit in Dominos, certum quoddam prædonum genus foventes; *Relaxatos autem se noverint à debito fidelitatis, & dominij, ac totius obsequij, donec in tanta iniquitate permanserint (Domini) quicunque illis aliquo pacto tenentur annexi.* In ipsos autem prædones, *conscribuntur omnia bona, & liberum sit Principibus,*